

3. Селіванова О. О. Сучасна лінгвістика: напрями та проблеми: підручник. Полтава: Довкілля-К, 2008. 712 с.
4. Стус В. С. Вибране: шкільна б-ка укр. та світ. літ-ри. Харків: Фоліо, 2017. 221 с.

Худоба О. І.

група мСОАМ–11 (Тернопільський національний педагогічний університет імені Володимира Гнатюка)
Науковий керівник – канд. пед. наук, доцент Шенітчак В. А.

METHODS OF FORMING FOREIGN LANGUAGE PHONETIC COMPETENCE OF PRIMARY SCHOOL STUDENTS

Phonetic competence is considered to be an integral part of the language competence and can be defined as the pupils' auditory ability to identify all sounds, intonation and rhythm of a foreign speech as well as phonetically correct to pronounce the sounds in the speech flow following its rhythmical and intonation pattern typical of a particular communicative situation. The main components of phonetic competence are phonetic skills, phonetic knowledge and phonetic awareness.

Many modern researchers believe that phonetics (the study of the sound side of speech) is the basic characteristic of speech, the basis for the development and improvement of all other skills of foreign language speaking, since a violation of the phonetic correctness of speech, its incorrect intonation by the speaker leads to misunderstandings and misunderstanding on the part of the listener.

It is proved that in order to form the basis of the phonetic competence effectively, one should take into consideration age and psychological characteristics of young learners as on the initial level of studying a young learner's personality is formed, his abilities are developed and identified, his desire to study is acquired, and the elements of language and behavior culture are mastered. The formation of the basics of English phonetic competence involves the use of a wide range of authentic audio materials for mastering and practicing all components of phonetic competence.

The leading method of mastering the pronunciation is repeated listening and imitative most accurate sound reproduction and subsequent use of it in the speech flow. Phonetic exercises are the decisive factor in creating pronunciation skills are the followings:

1. Exercises on the perception of a new sound.
2. Exercises to reproduce phonetic phenomenon which are used collective and individual forms of work.
3. Training exercises for the automation of pronunciation of speech skills in conditional phonetic speech directed exercises (e.g., rhymes). These types of exercises are conventionally speech exercises with monological and dialogical nature, which study the phonemes trained in the conditional verbal communication in teaching speech.

Thus, due to the fact that the basic pronunciation skills are formed on the initial level of studying, it is necessary to create effective methods of teaching to succeed in the next stages of a foreign language acquisition.

REFERENCES

1. Артуренко З. Фонетичні особливості англійської мови. Знання, 2015. 180 с.
2. Весніна А. Англійська мова в початковій школі. 2013 р. № 2 (99)
3. Карпова Л. Формування фонетичної компетенції на початковому етапі вивчення іноземної мови. Х.: Освіта, 2015. 260 с.
4. Корчун І. Англійська мова та її особливості. К.: Освіта, 2013. 230 с.
5. Пономаренко Л. А. Англійська мова в початковій школі. Київ., 2005.
6. Удяк Г. І. Формування фонетичної компетенції при навчанні інтонаційного оформлення висловлення мовними засобами англійської мови (Phonetics competence formation while utterance formulation teaching with the help of English language facilities). Молодь і ринок. 2012. № 12 (95), С. 70-75.

7. Harmer J. The Practice of English Language Teaching. London: Longman, 1991. 201 p.
8. Kodzasov S. V. General phonetics. М.: RGGU, 2001. 592 p.
9. URL: <https://moluch.ru/conf/phil/archive/235/12043/> (дата звернення: 14.04.2021).

Худоба Н. Б.

група АМ–43 (Тернопільський національний педагогічний університет імені Володимира Гнатюка)
Науковий керівник – канд. філол. наук, доцент Гарасим Т. О.

ЖАНРОВІ ОСОБЛИВОСТІ СУЧАСНОЇ АНГЛОМОВНОЇ НАУКОВОЇ КОМУНІКАЦІЇ

Науковий (академічний) дискурс є вербалізованим в тексті типом дискурсивної діяльності за сферою комунікації, мовленнєва взаємодія представників відповідної соціальної групи/ інституту з метою реалізації статусно-рольових можливостей у заданих цим соціальним інститутом межах, складова «власне професійної зони професійного дискурсу» [3:7]. Як структурна складова власне професійної виду професійного дискурсу, науковий дискурс характеризується креативністю, істинністю та професійною цінністю, антропоцентризмом, мультидисциплінарністю, непропорційністю розвитку окремих його складових, діалогічністю, селективністю, замкненістю, нециклічністю, дидактизмом, динамізмом, мовною нормативністю, стилістичною розшарованістю [3:7].

Науковий текст виступає основою сучасної парадигми досліджень у різних сферах. Дослідження наукового тексту з'явилися у зв'язку з потребою у вивченні наукового тексту в міжкультурному, соціальному і комунікативному аспектах, з появою нових якісних методів дослідження мови. Науковий текст активує знання із різних наукових сфер, і тому він займає особливе місце в сучасних дослідженнях наукового дискурсу взагалі.

Науковий стиль – це особливий функціональний стиль літературної мови, який є засобом спілкування в галузі науки і навчально-наукової діяльності, і якому притаманні такі особливості, як: попереднє осмислення вислову, монологічний характер, строгий відбір мовних засобів, тяжіння до нормованої мови.

Науковий стиль виконує певні функції: інтелектуально-комунікативна функція (для передачі наукового знання, що завжди орієнтоване на комунікацію), пізнавально-інформативна (повідомлення про результати досліджень), доказова (переконання в правильності гіпотез); мислетвірна; номінативна [4].

Жанр – це загальноприйнята категорія тексту, яка є єдністю форм більш низьких рівнів і слугує основою для форм вищих рівнів і відіграє роль посередника між намірами та необхідністю. Жанри відрізняються залежно від галузі знань та функцій, які вони виконують у комунікативному процесі.

У цьому сенсі жанр є носієм стандарту комунікації у певній спільноті. Зачинателем сучасної теорії мовленнєвих жанрів є М. М. Бахтін [2].

Щодо жанрової специфіки, то наукова мова є однією з найбагатших різновидів англійської мови, адже жанрове різноманіття наукового стилю обумовлено наявністю великої кількості типів текстів з їх стильовою специфікою. У свою чергу, можна стверджувати, що кожен функціональний стиль – це сукупність конкретних жанрів, загальноприйнятих у тій чи іншій сфері комунікації. Саме тому жанри стають формою реалізації наукових підстилів.

Стаття – це невелика за розміром наукова праця присвячена розв'язанню певної проблеми в конкретній сфері і присвячена для фахівців цієї ж сфери. У межах наукової статті розрізняють її підвиди – науково-популярна стаття, рекламна стаття, оглядова стаття, стаття-коротке повідомлення, власне наукова стаття та дискусійна стаття.